

Arrest

nr. 262 368 van 18 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Fayli Koerd, afkomstig uit Eyvan (provincie Ilam, Iran). Op 29 december 2015 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde toen staatloos te zijn. Gezien uw vader de Iraanse nationaliteit niet bezat, werd u deze evenmin toegekend. Net als uw vader beschikte u enkel over een tijdelijke verblijfsvergunning waardoor u aanspraak kon maken op een aantal minimale rechten, maar vele andere (basis)rechten werden u ontzegd. In 1390 (Perzische kalender, stemt overeen met 2011-2012 volgens de Gregoriaanse kalender) begon u als taxichauffeur te werken. In 1391 (2012-2013) werd u een tiental dagen vastgehouden en mishandeld nadat u werd verdacht van het vervoeren van drie personen naar het hoofdkwartier van Komala, een politieke partij die opkomt voor de rechten van de Koerdische minderheid in Iran. In de achtste maand van

1394 (oktober-november 2015) werden u en uw vader tegengehouden door een aantal Farsisprekende personen aan Camp Liberty, het (toenmalige) kamp van de moedjahedien (MKO), een groepering die het huidige regime van Iran wenst omver te werpen, in Bagdad, toen jullie daar enkele reizigers wilden oppikken. Jullie Iraanse verblijfsvergunningen en jullie rijbewijzen werden in beslag genomen. In plaats daarvan kregen jullie één doorlaatbewijs om de grens te passeren. Uw vader keerde alleen terug en werd aan de grens gearresteerd door een aantal personen in burger. Vanuit Irak vluchtte u naar België. Op 7 september 2018 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing in uw eerste verzoek. U had immers niet aannemelijk gemaakt tot aan uw vertrek uit Iran er als staatloze Fayli Koerd gewoond te hebben. Daarnaast kon er geen enkel geloof gehecht worden aan de door u uiteengezette vluchtmotieven. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 21 januari 2019 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 2 april 2019 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde in het kader van uw eerste verzoek niet de waarheid verteld te hebben over uw nationaliteit en uw vluchtmotieven. U gaf toe wel degelijk over de Iraanse nationaliteit te beschikken en legde ter ondersteuning hiervan uw shenasnameh (geboorteteboekje) neer. U verklaarde sinds 1385 (2006-2007) in het bezit te zijn van uw shenasnameh. Daarvóór werd u, bij gebrek hieraan, niet gekozen door sommige voetbalploegen. Maar ook nádien bleven, door etnische discriminatie, veel deuren voor u gesloten. In 1387 (2008-2009) verhuisde u met uw familie naar Teheran. U werd zelf niet het slachtoffer van discriminatie maar werd wel uitgelachen vanwege uw accent. Door uw familiale geschiedenis en door de algemene achterstelling van Koerden in Iran was u tegen het regime gekant. U nam eenmaal deel aan een demonstratie in khordad 1388 (mei-juni 2009), naar aanleiding van de frauduleuze herverkiezing van president Ahmadinejad. Verder had u geen politieke activiteiten in Iran. U kwam ook nooit in aanvaring met het regime. In 2012 ging u gedurende drie maanden naar Istanbul om het vak van schoenmaker onder de knie te krijgen. Daarna werkte u als schoenmaker in Teheran. Aangezien u niet het leven leidde dat u voor ogen had, verliet u Iran op 11/09/1394 (2 december 2015). U reisde op illegale wijze naar België. Bij uw tweede verzoek haalde u aan zich tot het protestantisme bekeerd te hebben. Eind 2018 had een Iraanse vriend u de blijde boodschap verkondigd. Op 10 februari 2019 ging u voor het eerst naar de Iraanse Kerk in Kuurne. De liefde en vriendschap waarmee u onthaald werd in de kerk maakten u ontvankelijk voor het christendom. Twee dagen later besloot u uw hart aan Jezus te geven en begon u te geloven. Aanvankelijk ging u elke week of toch regelmatig naar de kerk tot u zich in april 2019, nadat u niet langer over een verblijfsvergunning beschikte, genoodzaakt zag om van Gent naar Antwerpen te verhuizen, waar u onderdak vond bij vrienden. In deze periode ging u wegens geldgebrek slechts om de twee of drie weken naar de kerk. De laatste fysieke viering ging door in februari 2020. Sindsdien woonde u de vieringen en de bijbelstudie van de kerk online bij. Daarnaast bent u sympathisant van de Koerdische Democratische Partij van Iran (KDPI). U woonde een herdenking van de geboorte van Dr. Ghassemlou bij op 23 december 2018 in een zaal in Brussel. In februari 2019 volgde u een seminarie in Brussel over de vier regio's van Koerdistaan. In maart 2019 nam u deel aan een viering van Nowrooz (Iraans nieuwjaar) in Antwerpen. U hebt een facebookaccount onder uw eigen naam waar u zowel christelijke berichten als berichten van de KDPI post.

In geval van terugkeer naar Iran vreest u geëxecuteerd te worden vanwege uw bekering en uw politieke activiteiten.

Naast uw shenasnameh legde u ter ondersteuning van uw tweede verzoek nog volgende documenten neer: een brief van de Iraanse Kerk van Kuurne d.d. 22 september 2020 volgens dewelke u sinds 10 februari 2019 naar de kerk gaat en sinds de coronamaatregelen de vieringen en bijbelstudie online bijwoont; een usb-stick met foto's van u met de Iraanse kerkgemeenschap in Kuurne en foto's van u op bijeenkomsten van de KDPI.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat u in uw eerste procedure bewust valse verklaringen aflegde over uw nationaliteit en over uw vluchtmotieven. In de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal werd reeds gewezen op het gebrek aan geloofwaardigheid van uw relaas en op het feit dat u er niet in

slaagde recente en geloofwaardige identiteitsdocumenten neer te leggen ter staving van uw beweerde staatloosheid. In uw tweede verzoek gaf u toe sinds 1385 (2006-2007) in het bezit te zijn van de Iraanse nationaliteit en gelogen te hebben over uw vluchtmotieven in uw eerste verzoek (CGVS, p. 2). Aldus misleidde u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze. Een dergelijke houding is geenszins in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij reeds van bij de aanvang van de eerste asielprocedure waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit, nationaliteit en asielmotieven. Uw algemene geloofwaardigheid is door voorgaande reeds zwaar gehypothecerd.

Niettegenstaande u beweerde dat ook nadat u de Iraanse nationaliteit en bijhorende documenten had verworven in 1385 (2006-2007) veel deuren voor u gesloten bleven wegens etnische discriminatie en dat dit zelfs de reden van uw vertrek vormde in 2015 (CGVS, p. 2), slaagde u er geenszins in zulks aannemelijk te maken. Meer nog, u stelde uitdrukkelijk in Teheran, waar u sinds 1387 (2008-2009) woonde, geen discriminatie te hebben ondervonden. U voegde daaraan toe dat in Teheran allerlei etnische groepen te vinden zijn (CGVS, p. 4), hetgeen overigens volledig correct is. Vervolgens gaf u aan dat u in Teheran wel uitgelachen werd vanwege uw accent, omdat u vanuit een ruraal gebied naar Teheran was verhuisd. U zag hiervoor niet zozeer de mensen, maar wel het beleid van het Iraanse regime als schuldige (CGVS, p. 4). Dergelijke uitlatingen kunnen bezwaarlijk gelijkgesteld worden met discriminatie, laat staan met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Niet alleen verklaarde u in Teheran, waar u de laatste zeven jaar voor uw vertrek uit Iran woonde, nooit discriminatie meegemaakt te hebben, u verklaarde ook dat noch u noch iemand van uw familie ooit in aanvaring kwam met de Iraanse autoriteiten (CGVS, p. 6).

Voor wat betreft uw eenmalige deelname aan een demonstratie in khordad 1388 (mei-juni 2009) in het kader van de groene revolutie, moet vooreerst worden opgemerkt dat u hierover met geen woord repte in het kader van uw eerste verzoek. Voorts legde u hiervan geen enkel (begin van) bewijs neer. Hoe dan ook, voor zover hier nog enig geloof aan gehecht kan worden, dient erop gewezen dat u verklaarde toen niet in aanvaring te zijn gekomen met de autoriteiten. U stelde ook dat noch u noch uw familie ooit in aanvaring kwam met de autoriteiten (CGVS, p. 5-6). Bovendien hebt u nadien nog zes jaar in Iran gewoond zonder problemen. Bijgevolg kan geenszins besloten worden dat u op basis hiervan bij terugkeer naar Iran een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming dient te vrezen.

Voorts moet worden opgemerkt dat u slechts op drie activiteiten van de KDPI aanwezig was en dit tussen december 2018 en maart 2019. Nochtans bent u al bijna vijf jaar in België. Het is bovendien zeer opvallend dat uw eerste deelname aan een bijeenkomst zich situeert enkele maanden na de weigeringsbeslissing van het Commissariaatgeneraal in uw eerste procedure. Het lijkt er dan ook sterk op dat uw sympathie voor de KDPI en uw deelname aan enkele bijeenkomsten van de partij vooral zijn ingegeven door opportunistische redenen, met name om de vluchtelingenstatus te verwerven. Wat er ook van zij, er dient te worden benadrukt dat u nooit deelnam aan een protestactie of demonstratie van de KDPI. De door u aangehaalde redenen, namelijk dat u geen geld had (CGVS, p. 8), overtuigt niet. Immers, indien u daadwerkelijk overtuigd zou zijn geweest zou u wel een mogelijkheid hebben gevonden om deel te nemen aan een demonstratie of protestactie. U was voorts slechts aanwezig op een herdenking van Dr Ghassemlou, een nieuwjaarsviering en een seminarie. Na maart 2019 nam u aan geen enkele bijeenkomst of activiteit meer deel. U gaf voorts zelf aan dat u onvoldoende opgeleid bent om een serieuze rol op te nemen in een seminarie. Dat u bezwaarlijk als een overtuigd sympathisant van de KDPI kan beschouwd worden, blijkt verder ook over uw beperkte kennis van de partij. Zo meende u verkeerdelijk dat het hoofdkwartier van de partij in de stad Erbil gelegen is (het hoofdkantoor van de KDPI is de Azadibasis nabij Koye (Koysanjak) in de KAR). U had weliswaar gehoord van een raketaanval op het hoofdkwartier van de partij eind 2018 maar kon deze niet precies in de tijd situeren en kon ook niet bij benadering zeggen hoeveel slachtoffers er daarbij vielen. Zulks mag opmerkelijk heten, aangezien deze aanval uitgebreid werd belicht door zowel de partij als de (internationale) media. U bleek verder het onderscheid tussen sympathisant en lid niet goed te kennen of te begrijpen. U beweerde dat u lid bent als sympathisant, hetgeen een bevreemdende uitspraak is (CGVS, p. 9). Verder moet worden vastgesteld dat waar u beweerde een aanbevelingsbrief van de partij te hebben aangevraagd en zich engageerde om deze via uw advocaat te zullen overmaken aan het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 6), u twee maanden na uw persoonlijk onderhoud nog steeds geen dergelijk document neerlegde. Gelet op deze bevindingen over uw extreem beperkte politieke activiteiten in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht

hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen..

Ook voor wat betreft uw bekering tot het christendom dient opgemerkt dat deze niet gestoeld is op een oprechte overtuiging maar in de eerste plaats lijkt te zijn ingegeven door opportunistische redenen, met name om de vluchtelingenstatus te verwerven. Immers, u stelde een eerste keer naar de kerk te zijn gegaan op 10 februari 2019 en twee dagen later uw hart aan Jezus te hebben gegeven (CGVS, p. 10-11), dit is minder dan een maand na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd (in het kader van uw eerste verzoek).

Voorts dient gewezen te worden op de voortvarendheid waarmee u besloot christen te worden. Uw vriend Sadjat zou u twee maanden voor u naar de kerk begon te gaan de blijde boodschap hebben verkondigd. U zou daarna reeds na één kerkbezoek, twee dagen later, het ingrijpende besluit hebben genomen om uw hart aan Jezus te geven (CGVS, p.11). Dit verbaast. Men kan verwachten dat een dergelijke 'openbaring' tot het christendom niet dermate snel verloopt. Dat u enerzijds dermate snel uw hart aan Jezus heeft gegeven maar u anderzijds, ofschoon u sinds begin 2019 een interesse ontwikkelde voor het christendom én ofschoon volgens de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal het doopsel in het christendom een bijzonder belangrijk initiatieritueel is en een door Jezus ingesteld sacrament waardoor de gedoopte in de "kerk van God" wordt opgenomen, nog steeds niet gedoopt bent, doet de wenkbrauwen fronsen. U gaf weliswaar aan dat u vastberaden bent om zich te laten dopen. U wees evenwel op de coronamaatregelen die vanaf maart 2020 alles lamlegden (CGVS, p. 11). Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat u reeds een jaar eerder naar eigen zeggen uw hart aan Jezus gaf en naar de kerk begon te gaan. Uw voornemen komt dan ook weinig geloofwaardig over.

Gevraagd om te vertellen wat er u in het christendom aantrok, zei u dat het belangrijkste element dat uw interesse in het christendom opwekte, de afwezigheid van de sharia, religieuze regels, in het christendom is. U voegde daaraan toe, dat men in tegenstelling tot de islam, in het christendom de zegen van god kan ontvangen door zich tot Jezus Christus te richten en te bidden. Vervolgens werd u gewezen op uw eerdere verklaringen, met name dat u als jongere een gelovig en praktiserend sjiïet was, maar vanaf uw 15de levensjaar onder invloed van vrienden uw geloof verloor en inzag dat religie niet zo belangrijk was. Gevraagd waarom u in België dan nood had aan een nieuw geloof, stelde u dat het het plan van god was om u met het christendom in aanraking te laten komen (CGVS, p. 17-18). Toen u eenmaal naar de kerk ging, waren het de liefde en de vriendschap waarmee u onthaald werd, die u ontvankelijk maakten voor het christendom (CGVS p. 10). Dergelijke verklaringen zijn ontoereikend om vast te stellen dat u omwille van een diepere overtuiging zou zijn bekeerd tot het christendom. Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker.

Dat uw bekering niet oprecht is en een opportunistisch karakter vertoont, blijkt voorts ook nog uit uw beperkt engagement om uw nieuwe religie te beleven. Medio februari 2019 begon u naar de Iraanse Kerk in Kuurne te gaan. Aanvankelijk ging u elke week of toch regelmatig naar deze kerk tot u zich in april 2019, nadat u niet langer over een verblijfsvergunning beschikte, genoodzaakt zag om van Gent naar Antwerpen te verhuizen, waar u onderdak vond bij vrienden. In deze periode, tot het opschorten van de fysieke misvieringen in het kader van de coronamaatregelen in maart 2020, ging u wegens geldgebrek slechts om de twee of drie weken naar de kerk. Nooit bezocht u een andere kerk. In Gent, Antwerpen of Luik, plaatsen waar u gewoond hebt of in de buurt van het opvangcentrum waar u momenteel verblijft, bent u nooit naar de kerk geweest. Uw uitleg dat u niemand kent om mee naar de kerk te gaan, is niet afdoende en is opnieuw een indicatie dat uw motivatie om naar de kerk te gaan niet oprecht is. Ook het gegeven dat u enkel naar de Iraanse Kerk in Kuurne bent geweest omdat u zich daar op uw gemak voelt omdat de mensen u er kennen en u een goede band hebt met de leden van de kerk (CGVS, p. 12-13), overtuigt niet om uw nalaten om andere kerken te bezoeken te rechtvaardigen. Van een bekeerling die religieuze vervolging vreest in zijn land van herkomst kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij in een land waar vrijheid van religie heerst alle mogelijkheden aangrijpt om zijn nieuwe religie te beleven.

Daar er aan uw bewering dat u daadwerkelijk het christelijke geloof aanhangt geen geloof kan worden gehecht, kan er ook niet aanvaard worden dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Iran.

Aangezien u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk en oprecht politieke en/of religieuze activiteiten heeft heeft u bijgevolg evenmin aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk

zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw politiek en religieus getinte bijdragen op uw facebookaccount te verwijderen. Uit uw politiek en religieus geladen facebookprofiel kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. In dit verband kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Uw shenansnameh toont uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke niet langer ter discussie staan.

De aanbevelingsbrief van de Iraanse Kerk van Kuurne, en de foto's van u in deze kerk zijn evenmin van aard bovenstaande appreciatie, met name de vaststelling dat uw bekering geenszins oprecht en authentiek is, te wijzigen. De foto's van u op bijeenkomsten van de KDPI die u neerlegde in een usb-stick tonen louter aan dat u op deze bijeenkomsten aanwezig was, wat hier niet betwist wordt. Zij doen echter evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststelling betreffende uw zeer beperkte (opportunistische) activiteiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM juncto artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker gaat in op de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951. Hij toetst zijn situatie, problemen en vrees aan de elementen in deze definitie en herhaalt in dit kader de aangevoerde vrees om door het regime te worden vervolgd omwille van zijn bekering en zijn politieke activiteiten.

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*, juncto de zorgvuldigheidsplicht.

Met betrekking tot de verklaringen die hij aflegde tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming, geeft verzoeker aan:

"Verzoeker weet dat hij nagelaten heeft om bij zijn eerste asielaanvraag de waarheid te vertellen.

Het spijt verzoeker hiervoor.

Verzoeker meent dat bij zijn tweede asielaanvraag hij volledig de waarheid verteld heeft en dat hij stukken eveneens voorgelegd heeft.

Verweerster heeft nagelaten om met deze stukken rekening te houden omdat verzoeker eerst niet de waarheid verteld heeft.

Verzoeker meent dat aan de hand van zijn verklaringen en de voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat zijn leven in gevaar is in het land van herkomst."

Vervolgens voert verzoeker aan:

"Verweerster stelt dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij slachtoffer is geworden van de etnische discriminaties.

Verzoeker meent dat de situatie van etnische minderheden in Iran te wensen overlaat.

Verweerster is eveneens op de hoogte van dit probleem maar ze laat na om hiermee rekening te houden.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende landeninformatie om dit punt te staven:

(...)"

Betreffende zijn politieke activiteiten, betoogt verzoeker:

"Verweerster stelt dat verzoeker slechts op 3 activiteiten van de KDPI aanwezig was in zijn 5 jaar verblijf in België.

Verzoeker meent dat hij dit geen rol speelt bij de beoordeling van zijn vrees voor vervolging.

Verzoeker meent dat hij gekend is als iemand die tegen het regime is. Dergelijke personen zullen meteen bij hun terugkeer in de luchthaven gearresteerd en ter dood veroordeeld worden."

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn religieuze profiel. Dienaangaande stelt hij als volgt:

“Wat betreft de religieuze overtuiging meent verzoeker dat hij oprecht bekeerd is.

Verweerster trekt ten onrechte de oprechtheid van verzoekers bekering in twijfel.

Verzoeker wenst te verwijzen naar zijn verklaringen in het gehoorverslag over hoe hij bekeerd is en over zijn kennis over het Christendom.

Verweerster heeft nagelaten om met deze informatie rekening te houden.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de hieronder staande rapport om aan verweerster duidelijk te maken dat religie geen exacte wetenschap is.

(...)

Rekening houdend met het bovenstaande rapport is het niet redelijk om de bekering van verzoeker in twijfel te trekken.

Verzoeker is in de sociale media bekend als iemand die bekeerd is en hij meent dat bij een eventuele terugkeer naar Iran hij onthoofd zal worden.

Verzoeker is bekeerd tot christendom en bij een eventuele terugkeer lopen ze het risico om vervolgd te worden.

Zie het Ambtsbericht van de ministerie van de buitenlandse zaken van Nederland van 24/12/2013 waarin het volgende staat:

(...)

Zelfs als de Iraanse autoriteiten hun met rust laat (qoud non) hebben nog steeds problemen met hun familieleden die deze bekering sterk afkeuren en deze daad van bekering als een schande voor de familie beschouwen. Zie landenrapport pagina 31 waarin het volgende staat:

(...)

Zie op pagina 32 waarin het volgende staat:

(...)

Ten slotte wordt hij bij een eventuele terugkeer als verdacht gezien door de medegelovigen in Iran waardoor hij uitgesloten wordt van de activiteiten die zijn medegelovigen aan deelnemen. Zie landenrapport pagina 31 waarin het volgende staat:

(...).”

Verzoeker citeert uit algemene informatie en doet gelden:

“Verzoeker meent daarom dat zijn leven in gevaar is in Iran omwille van zijn activiteiten in de sociale media.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Zij geen rekening houdt met de verklaringen van verzoeker

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is.”

2.3. Verzoeker gaat in wat zich aandient als een derde middel in op de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt dat verweerder naliet te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, b) en wijst op de ‘sliding scale’ in het arrest *Elgafaji*. Verzoeker is van mening dat hij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker stelt dat verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom er geen subsidiaire bescherming werd toegekend.

2.4. Verzoeker vraagt op grond van het voorgaande om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.5. Verzoeker voegt ter staving van het voorgaande benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het verzoekschrift.

2.6. Bij een schrijven van 1 oktober 2021 met als titel *“aanvullende nota”* brengt verzoeker één nieuw stuk bij die hij omschrijft als: *“1. Een brief van Democratic Party of Iranian Kurdistan”*.

2.7. Ter terechtzitting legt verzoeker eveneens met een schrijven onder de titel *“aanvullende nota”* drie nieuwe documenten neer die hij opsomt als volgt:

“1. Een brief van Democratic Party of Iranian Kurdistan

2. een doopcertificaat

3. een usb-stick”.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.2. Waar verzoeker stelt dat minstens “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” geschonden zou zijn, ziet de Raad verder niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” kan dan ook niet worden aangenomen.

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt voorts in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.6. Verzoeker beweert niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van drie redenen. Ten eerste zou hij aldaar riskeren te worden onderworpen aan etnische discriminatie, ten tweede zou hij er problemen riskeren ten gevolge van zijn politieke activiteiten en ten derde zou hij er vervolging vrezen omwille van zijn bekering.

Dient in dit kader echter vooreerst te worden opgemerkt dat zowel de ernst en de oprechtheid van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming als de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen op manifeste wijze worden ondermijnd doordat hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming intentioneel en kennelijk leugenachtige en bedrieglijke verklaringen aflegde omtrent zowel zijn nationaliteit als zijn vluchtmotieven en ter verklaring hiervan geen afdoende uitleg aanreikt. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Vooreerst kan worden vastgesteld dat u in uw eerste procedure bewust valse verklaringen aflegde over uw nationaliteit en over uw vluchtmotieven. In de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal werd reeds gewezen op het gebrek aan geloofwaardigheid van uw relaas en op het feit dat u er niet in slaagde recente en geloofwaardige identiteitsdocumenten neer te leggen ter staving van uw beweerde staatloosheid. In uw tweede verzoek gaf u toe sinds 1385 (2006-2007) in het bezit te zijn van de Iraanse nationaliteit en gelogen te hebben over uw vluchtmotieven in uw eerste verzoek (CGVS, p. 2). Aldus misleidde u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze. Een dergelijke houding is geenszins in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij reeds van bij de aanvang van de eerste asielprocedure waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit, nationaliteit en asielmotieven. Uw algemene geloofwaardigheid is door voorgaande reeds zwaar gehypothekeerd.”

Verzoeker voert blijkens een lezing van het verzoekschrift ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij vergenoegt zich er immers toe te erkennen dat hij tijdens zijn eerste verzoek naliet om de waarheid te vertellen, hierover zijn spijt te betuigen en te poneren dat hij heden wel de waarheid vertelt. Hiermee doet hij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde motieven.

Wat betreft de eerste, door verzoeker aangehaalde reden waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Iran, met name het gegeven dat hij aldaar zou riskeren te worden onderworpen aan etnische discriminatie, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

“Niettegenstaande u beweerde dat ook nadat u de Iraanse nationaliteit en bijhorende documenten had verworven in 1385 (2006-2007) veel deuren voor u gesloten bleven wegens etnische discriminatie en dat dit zelfs de reden van uw vertrek vormde in 2015 (CGVS, p. 2), slaagde u er geenszins in zulks aannemelijk te maken. Meer nog, u stelde uitdrukkelijk in Teheran, waar u sinds 1387 (2008-2009) woonde, geen discriminatie te hebben ondervonden. U voegde daaraan toe dat in Teheran allerlei etnische groepen te vinden zijn (CGVS, p. 4), hetgeen overigens volledig correct is. Vervolgens gaf u aan dat u in Teheran wel uitgelachen werd vanwege uw accent, omdat u vanuit een ruraal gebied naar Teheran was verhuisd. U zag hiervoor niet zozeer de mensen, maar wel het beleid van het Iraanse regime als schuldige (CGVS, p. 4). Dergelijke uittalingen kunnen bezwaarlijk gelijkgesteld worden met discriminatie, laat staan met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Niet alleen verklaarde u in Teheran, waar u de laatste zeven jaar voor uw vertrek uit Iran woonde, nooit discriminatie meegemaakt te hebben, u verklaarde ook dat noch u noch iemand van uw familie ooit in aanvaring kwam met de Iraanse autoriteiten (CGVS, p. 6).”

Verzoeker slaagt er in het geheel niet in om deze motieven te ontcrachten. Hij vergenoegt zich immers tot een verwijzing naar algemene informatie. Uit deze informatie kan, dit in tegenstelling met wat hij tracht te laten uitschijnen, echter in het geheel niet worden afgeleid dat zijn loutere etnische aanhorigheid en een aanwezigheid in Iran zouden (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan, in zijner hoofde, van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Dat verzoeker ook zelf duidelijk deze mening toegedaan is, blijkt daarbij overigens eveneens uit het gegeven dat hij het nodig achtte om tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming kennelijk en bedrieglijke verklaringen af te leggen over zijn nationaliteit en volledig fictieve vluchtmotieven op te dissen. Daarenboven blijkt het tegendeel, met name dat geenszins kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou riskeren te worden onderworpen aan discriminatie, genoegzaam uit verzoekers eigen, voormelde, duidelijke en niet mis te verstane verklaringen. Gelet op deze verklaringen, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat verzoeker, die in het verleden in dit kader klaarblijkelijk nooit ernstige problemen ondervond, bij een terugkeer naar zijn land van herkomst heden plots wel ten prooi zou riskeren te vallen aan ernstige discriminatie.

Wat betreft de tweede, door verzoeker aangehaalde reden waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Iran, met name zijn politieke activiteiten, wordt in de bestreden beslissing voorts geheel terecht gesteld:

“Voor wat betreft uw eenmalige deelname aan een demonstratie in khordad 1388 (mei-juni 2009) in het kader van de groene revolutie, moet vooreerst worden opgemerkt dat u hierover met geen woord repte in het kader van uw eerste verzoek. Voorts legde u hiervan geen enkel (begin van) bewijs neer. Hoe dan ook, voor zover hier nog enig geloof aan gehecht kan worden, dient erop gewezen dat u verklaarde toen niet in aanvaring te zijn gekomen met de autoriteiten. U stelde ook dat noch u noch uw familie ooit in aanvaring kwam met de autoriteiten (CGVS, p. 5-6). Bovendien hebt u nadien nog zes jaar in Iran gewoond zonder problemen. Bijgevolg kan geenszins besloten worden dat u op basis hiervan bij terugkeer naar Iran een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming dient te vrezen.

Voorts moet worden opgemerkt dat u slechts op drie activiteiten van de KDPI aanwezig was en dit tussen december 2018 en maart 2019. Nochtans bent u al bijna vijf jaar in België. Het is bovendien zeer opvallend dat uw eerste deelname aan een bijeenkomst zich situeert enkele maanden na de weigeringsbeslissing van het Commissariaatgeneraal in uw eerste procedure. Het lijkt er dan ook sterk op dat uw sympathie voor de KDPI en uw deelname aan enkele bijeenkomsten van de partij vooral zijn ingegeven door opportunistische redenen, met name om de vluchtelingenstatus te verwerven. Wat er ook van zij, er dient te worden benadrukt dat u nooit deelnam aan een protestactie of demonstratie van de KDPI. De door u aangehaalde reden, namelijk dat u geen geld had (CGVS, p. 8), overtuigt niet. Immers, indien u daadwerkelijk overtuigd zou zijn geweest zou u wel een mogelijkheid hebben gevonden om deel te nemen aan een demonstratie of protestactie. U was voorts slechts aanwezig op een herdenking van Dr Ghassemlou, een nieuwjaarsviering en een seminarie. Na maart 2019 nam u aan geen enkele bijeenkomst of activiteit meer deel. U gaf voorts zelf aan dat u onvoldoende opgeleid bent om een serieuze rol op te nemen in een seminarie. Dat u bezwaarlijk als een overtuigd sympathisant van de KDPI kan beschouwd worden, blijkt verder ook over uw beperkte kennis van de partij. Zo meende u verkeerdelijk

dat het hoofdkwartier van de partij in de stad Erbil gelegen is (het hoofdkantoor van de KDPI is de Azadi-basis nabij Koye (Koysanjak) in de KAR). U had weliswaar gehoord van een raketaanval op het hoofdkwartier van de partij eind 2018 maar kon deze niet precies in de tijd situeren en kon ook niet bij benadering zeggen hoeveel slachtoffers er daarbij vielen. Zulks mag opmerkelijk heten, aangezien deze aanval uitgebreid werd belicht door zowel de partij als de (internationale) media. U bleek verder het onderscheid tussen sympathisant en lid niet goed te kennen of te begrijpen. U beweerde dat u lid bent als sympathisant, hetgeen een bevreemdende uitspraak is (CGVS, p. 9). Verder moet worden vastgesteld dat waar u beweerde een aanbevelingsbrief van de partij te hebben aangevraagd en zich engageerde om deze via uw advocaat te zullen overmaken aan het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 6), u twee maanden na uw persoonlijk onderhoud nog steeds geen dergelijk document neerlegde. Gelet op deze bevindingen over uw extreem beperkte politieke activiteiten in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de veelheid aan voormelde, concrete, pertinente en terechte motieven in het voorliggende verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Door boudweg, eenvoudig en op algemene en ongefundeerde wijze te beweren dat hij gekend zou staan als iemand die tegen het regime is, doet verzoeker aan deze motieven immers op generlei wijze afbreuk.

Wat betreft de derde, door verzoeker aangehaalde reden waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Iran, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

“Ook voor wat betreft uw bekering tot het christendom dient opgemerkt dat deze niet gestoeld is op een oprechte overtuiging maar in de eerste plaats lijkt te zijn ingegeven door opportunistische redenen, met name om de vluchtelingenstatus te verwerven. Immers, u stelde een eerste keer naar de kerk te zijn gegaan op 10 februari 2019 en twee dagen later uw hart aan Jezus te hebben gegeven (CGVS, p. 10-11), dit is minder dan een maand na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd (in het kader van uw eerste verzoek).

Voorts dient gewezen te worden op de voortvarendheid waarmee u besloot christen te worden. Uw vriend Sadjat zou u twee maanden voor u naar de kerk begon te gaan de blijde boodschap hebben verkondigd. U zou daarna reeds na één kerkbezoek, twee dagen later, het ingrijpende besluit hebben genomen om uw hart aan Jezus te geven (CGVS, p.11). Dit verbaast. Men kan verwachten dat een dergelijke ‘openbaring’ tot het christendom niet dermate snel verloopt. Dat u enerzijds dermate snel uw hart aan Jezus heeft gegeven maar u anderzijds, ofschoon u sinds begin 2019 een interesse ontwikkelde voor het christendom én ofschoon volgens de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal het doopsel in het christendom een bijzonder belangrijk initiatieritueel is en een door Jezus ingesteld sacrament waardoor de gedoopte in de “kerk van God” wordt opgenomen, nog steeds niet gedoopt bent, doet de wenkbrauwen fronsen. U gaf weliswaar aan dat u vastberaden bent om zich te laten dopen. U wees evenwel op de coronamaatregelen die vanaf maart 2020 alles lamlegden (CGVS, p. 11). Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat u reeds een jaar eerder naar eigen zeggen uw hart aan Jezus gaf en naar de kerk begon te gaan. Uw voornemen komt dan ook weinig geloofwaardig over.

Gevraagd om te vertellen wat er u in het christendom aantrok, zei u dat het belangrijkste element dat uw interesse in het christendom opwekte, de afwezigheid van de sharia, religieuze regels, in het christendom is. U voegde daaraan toe, dat men in tegenstelling tot de islam, in het christendom de zegen van god kan ontvangen door zich tot Jezus Christus te richten en te bidden. Vervolgens werd u gewezen op uw eerdere verklaringen, met name dat u als jongere een gelovig en praktiserend sjiit was, maar vanaf uw 15de levensjaar onder invloed van vrienden uw geloof verloor en inzag dat religie niet zo belangrijk was. Gevraagd waarom u in België dan nood had aan een nieuw geloof, stelde u dat het het plan van god was om u met het christendom in aanraking te laten komen (CGVS, p. 17-18). Toen u eenmaal naar de kerk ging, waren het de liefde en de vriendschap waarmee u onthaald werd, die u ontvankelijk maakten voor het christendom (CGVS p. 10). Dergelijke verklaringen zijn ontoereikend om vast te stellen dat u omwille van een diepere overtuiging zou zijn bekeerd tot het christendom. Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare

geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker.

Dat uw bekering niet oprecht is en een opportunistisch karakter vertoont, blijkt voorts ook nog uit uw beperkt engagement om uw nieuwe religie te beleven. Medio februari 2019 begon u naar de Iraanse Kerk in Kuurne te gaan. Aanvankelijk ging u elke week of toch regelmatig naar deze kerk tot u zich in april 2019, nadat u niet langer over een verblijfsvergunning beschikte, genoodzaakt zag om van Gent naar Antwerpen te verhuizen, waar u onderdak vond bij vrienden. In deze periode, tot het opschorten van de fysieke misvieringen in het kader van de coronamaatregelen in maart 2020, ging u wegens geldgebrek slechts om de twee of drie weken naar de kerk. Nooit bezocht u een andere kerk. In Gent, Antwerpen of Luik, plaatsen waar u gewoond hebt of in de buurt van het opvangcentrum waar u momenteel verblijft, bent u nooit naar de kerk geweest. Uw uitleg dat u niemand kent om mee naar de kerk te gaan, is niet afdoende en is opnieuw een indicatie dat uw motivatie om naar de kerk te gaan niet oprecht is. Ook het gegeven dat u enkel naar de Iraanse Kerk in Kuurne bent geweest omdat u zich daar op uw gemak voelt omdat de mensen u er kennen en u een goede band hebt met de leden van de kerk (CGVS, p. 12-13), overtuigt niet om uw nalaten om andere kerken te bezoeken te rechtvaardigen. Van een bekeerling die religieuze vervolging vreest in zijn land van herkomst kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij in een land waar vrijheid van religie heerst alle mogelijkheden aangrijpt om zijn nieuwe religie te beleven.

Daar er aan uw bewering dat u daadwerkelijk het christelijke geloof aanhangt geen geloof kan worden gehecht, kan er ook niet aanvaard worden dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Iran."

Andermaal voert verzoeker ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Verzoeker doet aan deze veelheid aan concrete, pertinente en terechte motieven immers in het geheel geen afbreuk met zijn algemene uiteenzetting inzake het gegeven dat *"religie geen exacte wetenschap is"*. Van verzoeker kan, als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, weldegelijk verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming. Uit de voormelde vaststellingen en verklaringen blijkt genoegzaam en duidelijk dat verzoeker hiertoe hoegenaamd niet in staat bleek. Met zijn algemene, niet nader uitgewerkte en ongefundeerde verwijzing naar *"zijn verklaringen in het gehoorverslag"*, weerlegt verzoeker deze vaststellingen daarbij niet.

Gelet op het voorgaande, kan geen geloof worden gehecht aan (het oprechte karakter van) verzoekers bekering, toont verzoeker niet aan en maakt hij niet aannemelijk dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als bekeerling zou profileren of er als dusdanig zou riskeren te worden gepercipieerd en toont verzoeker derhalve evenmin aan en maakt hij niet aannemelijk dat hij ingevolge hiervan problemen zou riskeren of een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zou dienen te koesteren.

Met betrekking tot het ter terechtzitting neergelegde doopcertificaat oordeelt de Raad dat, daargelaten dit stuk een fotokopie betreft en aan kopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn, het louter formalistisch bij doop toetreden tot een geloofsgemeenschap niet aantoon dat het aankleven van een nieuw geloof niet is ingegeven vanuit opportunistische overwegingen.

De door verzoeker neergelegde stukken, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet concreet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien zij door verzoeker niet concreet worden aangevochten, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"Aangezien u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk en oprecht politieke en/of religieuze activiteiten heeft heeft u bijgevolg evenmin aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw politiek en religieus getinte bijdragen op uw facebookaccount te verwijderen. Uit uw politiek en religieus geladen facebookprofiel kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. In dit verband kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze

evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Uw shenansnameh toont uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke niet langer ter discussie staan.

De aanbevelingsbrief van de Iraanse Kerk van Kuurne, en de foto's van u in deze kerk zijn evenmin van aard bovenstaande appreciatie, met name de vaststelling dat uw bekering geenszins oprecht en authentiek is, te wijzigen. De foto's van u op bijeenkomsten van de KDPI die u neerlegde in een usb-stick tonen louter aan dat u op deze bijeenkomsten aanwezig was, wat hier niet betwist wordt. Zij doen echter evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststelling betreffende uw zeer beperkte (opportunistische) activiteiten."

Gelet op het voorgaande, is verzoekers verwijzing naar de in het verzoekschrift geciteerde informatie voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard, heeft geen betrekking op zijn persoon en kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. De bewering als zou er in de bestreden beslissing niet worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd, mist verder kennelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de voormelde zin. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent het voorgaande niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Waar verzoeker bij een schrijven van 1 oktober 2021 en ter terechtzitting een geïnventariseerde bundel stukken neerlegt stelt de Raad vast dat deze stukken niet voorzien zijn van een aanvullende nota. Immers beperkt verzoeker zich tot een loutere opsomming van de door hem bijgebrachte stukken zonder ook maar enigszins aan te geven wat hij met deze stukken wenst aan te tonen, en dit meer in het bijzonder met betrekking tot de brieven van de Democratic Party of Iranian Kurdistan en de usb-stick. Het doopcertificaat werd door de Raad in overweging genomen daar uit de loutere opsomming het vermoeden wordt gewekt dat dit de doop betreft in zijn nieuw aangekleefde religie. Met toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden voormelde brieven en de usb-stick derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd.

3.9. Verzoeker duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door verweerder zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT